

[Hans Knudsen.]

slaget om at give en reduktion i skatten for indkomststigninger. Jeg skal ikke fratage det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard eller det radikale venstre æren for denne idé, selvom den måske nok første gang blev fremsat af os under reformdebatten den 23. februar 1955. Nu er dette forslag sammen med de øvrige til nærmere behandling i skattereformudvalget, og der skulle være mulighed for at finde frem til en løsning af problemet. En løsning vil naturligvis ikke kunne få betydning for dette skatteår, men først for de indkomster, der indtjenes i 1956, altså fra næstfølgende skatteår. Men det ville være et stort fremskridt, hvis vi dog kunne nå så vidt, at vi kunne stille skatteyderne i udsigt, at en indkomststigning i år næste år ville blive beskattet lempeligere, end det har været tilfældet hidtil.

Det skal dog ikke være nogen hemmelighed, at der endnu er betydelige vanskeligheder forbundet med at finde en holdbar løsning ad den vej. Vi har i udvalget undersøgt, hvilken virkning en 30 pct.s lettelse i beskatningen af indkomststigninger ville få, men skal denne lettelse også gælde kommuneskatterne — det bør den i hvert fald efter min mening, fordi progressionen i kommuneskatten som regel er meget stærk for mellemindtægternes vedkommende — vil den medføre stigende ligningsprocenter. Man kan ikke give reduktion på indkomsten, uden at ligningsprocenterne i kommunerne, bortset fra København og hovedstadsområdet, stiger, og det ville være en dårlig løsning, hvis den reduktion, som store indkomster skulle have, fordi de steg yderligere, skulle betales gennem en højere ligningsprocent for de små, faste indtægter; det ville hverken være helt regulært eller helt forsvarligt.

Selvom man lod lettelsen gælde stats-skatten alene, ville også dette medføre forskellige vanskeligheder, som man må have opmærksomheden henvendt på. Det skulle ikke gerne gå sådan, at de skatteydere, der har mulighed for at manøvrere deres indtægter op eller ned fra det ene år til det andet — der er en del, der kan gøre det og gør det på lovlig vis gennem udnyttelse af afskrivningsreglerne, gennem op- og nedskrivning af varelager og beholdninger —

blev interesseret i at have svingende indkomster. Vi har da i hvert fald i dag et skattesystem, som gør skatteyderne interesseret i at have nogenlunde jævne indkomster fra det ene år til det andet.

Ja, alle disse problemer og flere til ligger endnu til behandling i skattereformudvalget, men jeg kan da i hvert fald sige, at forhandlingerne derom er kommet i gang; udvalget holder alle de møder, det kan overkomme, og jeg håber, at dette arbejde kan fortsætte, så at vi ikke skal blive stående ved løsningen af de problemer, det drejer sig om i de i dag foreliggende lovforslag, men også vil kunne løse en lang række af de andre problemer, der ligger for.

De foreliggende tre lovforslag, eller i hvert fald de to af dem, skulle også kunne betyde en del besparelser i den offentlige administration. Der skal kunne blive tale om besparelser både ved skatternes påligning og ved deres opkrævning. Skatteberegningerne, der nu foretages hovedsagelig i skatterådene, må kunne forenkles betydeligt, når der fremtidig kun bliver tale om at beregne een indkomstskat, hvor man før måtte beregne fire. Det vil naturligvis også medføre besparelser for statens vedkommende.

Hvad angår skatternes opkrævning, kan jeg ikke på nuværende tidspunkt se, hvor store besparelser og hvilke besparelser der kan ventes, men besparelser vil der utvivlsomt blive. Opkrævningen af skatterne påhviler jo kommunerne. De får efter den gældende ordning et nærmere fastsat beløb for opkrævningen af hver af de fire indkomstskatter. De får vel 1 pct. af statsindkomstskatten og 1 pct. af den fælleskommunale indkomstskat, begrænset til henholdsvis 4—5 kr. og 3—4 kr. pr. skatteyder. Disse vederlag er bestemt gennem lovgivningen. Kommunerne får også vederlag for at opkræve tillægsindkomstskatten og værneskatten, og disse vederlag er fastsat af finansministeren. Sammenlagt tror jeg nok at man for de skatteyders vedkommende, der betaler alle fire skatter, kommer op på et vederlag til kommunerne af 10—11—12 kr. pr. skatteyder, medens vederlaget for statskatteyderne og yderne af den fælleskommunale skat vel ligger på 7—8—9 kr. pr. skatteyder. Der er ingen tvivl om, at der må kunne blive tale